

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 170.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000877472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

have samme Tillid til Martin, som de nu i saa høj Grad viste hans Fader.

Martin gik meget af Tiden omkring i den nærmeste Omegn. Men der var ingen af de mange Minder her, han turde gaa til Bunds i, saa var han straks ude i Uføret.

Han sad tit nede paa det Sted ved Möllendorf, hvor den ene af hans Faders to Smeltehytter stod. Den var flyttet nogle Aen fra dens tidligere Plads, men den gamle Slakke-Dynge, eller »Halde«, som det kaldtes, laa der jo endnu. Martin vilde dog have et synligt og haandgribeligt Minde om Hjemmet og sin første Barndom, da han havde saa ondt ved at leve med de egentlige, de usynlige Minder derhjemme. Han tog fra den gamle Halde en lille mærkeblaa Slakkesten. Den var blank paa Siderne, men paa Undersiden kunde man saa tydelig see endnu, at den engang havde været smeltet og flydende. Ja, det var, den Gang Martin selv havde været levende og bevægelig og varm endnu; nu syntes han det var, som om alting var størknet i ham.

Nej, han fik intet ud af at være hjemme, mærkede han godt. — Dagen før han skulde rejse, sagde hans Fader til ham, om de saa ikke skulde gaa over til Peter Reinickes og faa Sagen afgjort. Forældrene var villige nok, og Magdalene vist ogsaa.

»Jo.«

Besøget trak længe ud. Og Samtalen gik ofte helt istaa. For der var ikke andet tilbage, end at Martin skulde tale. Men han sagde ingen Ting. Han kunde ikke faa Ordene frem. Det var sletikke, fordi han ventede sig nogetsomhelst af at lade være. Men Umuligheden var sikker nok. Han orkede det ikke. Han syntes ikke, han tænkte, men der var noget med en Forestilling, han ikke kunde faa til Side: om at slaa en Dør i, som saa aldrig kunde aabnes mere.

Endelig sagde hans Fader: »Naa, lad os saa gaa hjem igjen!« — og da var det tydeligt, han var vred.

Men paa Hjemvejen sagde han ingenting, indtil det tilsidst kom i en meget behersket og egentlig ganske venlig Tone: »Ja, ja, — en lærd Mand skal det vel tillades at have sine Nykker. Det kan jo ogsaa nok vente noget endnu.«

Der blev ikke talt mere om Sagen, og næste Morgen drog Martin atter hjemmefra.